

ПРИПОМНИХЪ СИ живота кжсъ, читателю,
и дълго карахъ се на себе си и викахъ.
Наказахъ се изправенъ до стената
и мислено си теглихъ два ритника.

Навремето се съ камъни пердашихъ
и бѣхъ добре въ махалата оцененъ,
а днесъ стоя така заспалъ, когато
свѣтътъ на две махли е раздѣленъ.

Да бѣ остало времето спокойно,
навѣрно още бихъ мечталъ и пилъ,
но въ тѣзъ година страшни и разбойнишки
животътъ стана ми отново милъ.

И азъ видѣхъ, че съмъ затъналъ здраво,
че съмъ затъналъ и не на шега,
че все по-яростно ме омотава
отъ нощъ до заранъ пакътъ-срѣда;

че день следъ день човѣкътъ въ мене гасне,
че ме кове животътъ съ млатъ коравъ,
дорде полека-лека въ менъ израстне
безличниятъ бохемъ или еснафъ.

И азъ видѣхъ, и азъ решихъ да свърша
съсь всичко туй, което бѣхъ до днесъ,
и плюхъ на миналото върху мършата,
макаръ че съсь това ѝ сторихъ честъ.